

KISSAN
KUOLEMA

TARU VÄYRYNEN

 SAGA
EGMONT

Taru Väyrynen

Kissan kuolema

SAGA Egmont

Kissan kuolema

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1990, 2021 Taru Väyrynen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726949476

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Elokuun ilta oli vielä aavistuksen lämmin, tuuli etelästä. Pimeys oli samettista, se kietoi pihapiirin ja talot syliinsä kuin nainen. Metsä kohisi pihapiirin laidoilla, huokaili tuulen alla.

Oli yksinäistä.

Ari sammutti savukkeen, jota oli tullut pihalle polttamaan. Hänen takanaan oli valaistu suorakaide, päivystyshuoneen ikkuna. Piha oli pimeä muuten, Korpirannan koulukodissa säästettiin sähköjä. Henkilökunnan asuintalotkin olivat pimeinä, oli jo aika myöhä. Ja jokainen ilmeisesti säästi henkilökohtaisestikin, sillä kukaan ei polttanut omaa porrasvaloaan, joka meni omaan sähkölaskuun.

Oli perjantai-ilta. Kaupungilla, noiden metsien takana, vain kolmentoista vaivaisen kilometrin päässä, kiersivät nuoret kortteliralliaan, autoin tai jalan, eväinä keskikaljaa tai kirkasta, tai olivat mukana muuten vain. Täällä oli kahdeksan nuorta kaiken ulkopuolella, seitsemän komennettuna huoneisiinsa, takalukossa olevien ulkoviiden ja panssariverkolla varmistettujen ikkunoiden takana, ja yksi palkan edestä heitä vahtimassa.

Oli ollut typerää tulla tänne töihin.

Ensimmäistä kertaa Ari antoi itsensä ajatella noin. Hän oli tullut tänne innoissaan. Koko lukioajan hän oli kuvitellut sopivansa työhön, jossa voisi auttaa vaikeuksiin joutuneita ihmisiä. Tulevaisuudessa hän ajatteli olevansa kenties psykologi tai muuta vastaavaa, kasvattaja tai laitosjohtaja. Ammattiauttaja kumminkin. Työpaikka

ohjaajana koulukodissa oli vastavalmistuneesta ylioppilaasta tuntunut lottovoitola: palkka ja tutustuminen työhön samalla kertaa. Korpirannan koulukotiin tultuaan hän sitten nopeasti oli tajunnut, että suurin osa työtovereista ei ollut päässyt tähän työhön, vaan joutunut. Ja nekin, jotka samoin kuin hän olivat aluksi tulleet toiveammattiinsa, olivat pettyneitä ja olisivat siirtyneet muualle, jos vain olisivat voineet.

Työ oli raskasta, mutta se ei ollut pahinta. Pahinta oli, että työ tuntui järjettömältä, tarpeettomalta, jopa väärältä. Tässä hän seisoj lämpimän yön sylissä, yön, joka oli luotu nuorten liikkumiseen, kohtaamiseen, rakastumiseen. Tässä hän kaipasi kaupungille nähdäkseen tytön, tutun tai tuntemattoman, silmissä lupauksen ja kokeakseen elokuun yön niin kuin se kokea piti. Ja hänen tehtävänsä oli estää seitsemää muuta kaipaavaa nuorta pääsemästä sinne, minne hän itsekin kaipasi.

Perjantai-ilta oli kyllä iltalomailta, mutta iltaloma koulukodista tarkoitti paluuta kello yksitoista, jolloin kaupungilla vasta alkoi tapahtua. Ja iltaloman sai vain, jos oli käyttäytynyt hyvin koko viikon. Tänään sen olisivat saaneet Siru ja Jufe. Mutta Siru oli ujo kolmetoistavuotias, joka ei lähtenyt kaupunkiin ilman toisen tytön seuraa, ja Jufe oli nuorista ainut, joka ei sinne halunnut. Jufe oli peruspelkuri, laiha punatukkainen punkkaripoika, hurjan näköinen, mutta äärimmäisen rauhaa rakastava - ja joutui aina hakatuksi, jos lähti nuorison liikkumispaikoille, ilmeisesti huomiota herättävän ulkomuotonsa ja selvästi näkyvän pelokkuutensa takia.

Ilse, Perttu ja Jekku olivat ulkonaliikkumiskiellossa, koska olivat viime viikolla syyllistyneet murtoon läheiselle huoltoasemalle. Muita seurauksia siitä ei tulisi, sillä

porukan vanhinkin, Perttu, täyttäisi viisitoista vasta ensi kuussa. Mimosa oli menettänyt iltalomansa, koska oli kieltäytynyt siivoamasta hänelle määrättyä aluetta, ja Nitta siksi, että oli keskiviikkona karannut omalle lomalle, treffeille jonkun panssarijääkärin kanssa. Kenen, sen perässä ei pysynyt. Nitta oli käynyt läpi suunnilleen koko komppanian.

Ari sytytti uuden tupakan. Yövuorot olivat tylsyyden huippu muutenkin, saati sitten yönä, jolloin olisi ollut parempaakin tekemistä. Hän näki mielessään Nitän nauruiset silmät, kun tyttö oli tullut toivottamaan hyvää yötä. Nitalla oli ollut yllään läpinäkyvä yöpaita, kauniit rinnat olivat kuultaneet sen läpi ilkkuen. Tytön katse oli liukunut yli kuin kosketus. Nitta oli seitsemäntoista ja täysi aikuinen ainakin siinä mielessä kuin Ari itse kahdeksantoista ikävuotensa kanssa oli aikuinen. Mutta vain toisen aikuisuus tunnustettiin.

Niin, tässä sitä kelpasi olemaan vahdissa, myöntämään ja kieltämään, tekemään raportteja Nitän käytöksestä. Ikäero ei siihen oikeuttanut, vaan asema: toinen oli ohjaaja, toinen sosiaalilautakunnan huostaan otettu. Ja Nitän puolustautumiskeinoksi jäi vain silmien äänetön nauru. Tehokas keino kyllä, se nolostutti ja hämmensi muutakin henkilökuntaa. Nittaa pidettiin vakavasti ongelmaisena, vaikkei hän ollut koskaan tehnyt varsinaisia rikoksia eikä etsinyt järjestelmällisesti tappelumahdollisuuksia. Mutta hän oli onnistunut varjelemaan jonkinlaisen itsekunnioituksen, ja näissä oloissa sellainen nuori rikkoi kuvion pahemman kerran.

Metsän rajassa syttyi valo. Se tuntui mukavalta: joku muukin Korpirannan alueella oli hereillä, Liisa. Liisan asunto oli kaksikerroksisen rakennuksen yläkerrassa. Valaistun ikkunan vieressä häämötti mustana neliönä toinen ikkuna, jonka takana asuivat tilapäiset työntekijät.

Nykyisin se huone oli Arin käytössä. Vessa ja pesutilat olivat Liisan kanssa yhteiset.

Ari vilkaisu kelloaan. Oli aika mennä sisään, piti tarkastaa huoneet. Se oli uusi määräys - uusia määräyksiä tuli tuhkatihään - ja laadittu siksi, että ovien takalukitus ja ikkunoiden panssariverkot eivät riittäneet estämään karkaamisia. Ei siihen riittänyt tarkastuskaan, mutta luvattomat poistumiset piti kirjata rangaistuksia varten.

Hän aloitti poikien käytävältä. Siellä oli tunkkainen haju. Nuorten piti siivota itse, mutta homma ei toiminut. Hän kurkisti ensin Jekun huoneeseen. Poika nukkui levollisesti ja näytti viattomalta pikkulapselta. Todellisuudessa hän oli isonveljen taitavaksi murtautujaksi opettama poika, joka luki vain rikoskertomuksia ja haaveili menestyvästä urasta keikkamiehenä. Isä ja isovelji olivat vankilassa, mutta se ei Jekua lannistanut, se oli osa ainoaa uraa, jonka hän näki tulevaisuutenaan. Jufe oli huoneessaan myös. Hän oli potkinut peiton lattialle ja nukkui pikkuisiin alushousuihin verhoutuneena. Miltähän naisohjaajista tuntui kurkkia näin?

Perttu oli nukkumassa hänkin, ja poikien puolen neljäs huone oli tyhjä. Sieltä oli toimitettu Saku vankilaan, rötöksistä, joita enimmäkseen olivat tehneet Ilse, Perttu ja Jekku - mutta kun näiden ikä ei ollut riittävä, ja Saku oli muutamia kertoja ollut mukana, vastuu oli säilytetty hänelle raskaimman jälkeen.

Tyttöjen puolella Ari yritti liikkua oikein hiljaa. Ne raivostuivat huoneisiin kurkkimisesta, jos heräsivät. Mutta nyt kukaan ei herännyt. Siru nukkui pikkulapsimaisesti tuhisten, vaaleat hiukset tyynyllä levällään sekaisena pörrönä. Ilse heräsi hiukan, kun ovi narahti, sanoi unisesti "älä saatana kyttää" ja nukahti

taas. Mimosa oli tulossa vessasta, joten sen huoneeseen ei tarvinnut katsoa, eikä olisi päässytäkään. Sääntöjä uhmaten Mimosa aina telkesi ovensa.

Nitan kissa luikahti Mimosan perässä huoneeseen.

- Miks Miuku sun huoneessa nukkuu? Ari kysyi.

- Paskaako se sulle kuuluu, Mimosa sanoi. - Ei Miuku oo huostaan otettu niin kuin me muut. Kai se saa päättää omista asioistaan eikä tarte sun lupaa joka askeleeseen.

- Joo kai, Ari sanoi. - Hyvää yötä.

Miuku oli koulukodin luvaton kissa. Keväällä Nitta oli tuonut pienen pennun palatessaan eräältä karkumatkaltaan. Hän ei ollut luopunut siitä, ja kukaan aikuinen ei ollut hirvinnyt toteuttaa tehtyä päätöstä, ettei Miuku saanut olla talossa. Ohjaajat olivat kaupunkilaisia kaikki, kissan tappaminen oli outoa puuhaa. Ja eläinlääkärin käyttäminen oli määrärahaongelma. Kissan nukuttamiseen ei ollut budjetoitu rahaa. Niinpä Miuku oli kasvanut, aikuistunut, tottunut taloon, ja siihen oli totuttu. Mutta vaikka Miuku olikin tavallaan kaikkien kissa, se silti aina nukkui Nitän huoneessa, jos Nitta oli paikalla.

Pahaa aavistaen Ari avasi Nitän huoneen oven.

Huone oli siisti ja viihtyisä. Nitta oli ollut talossa jo kaksi vuotta, ja hän näki vaivaa sekä ulkonäkönsä että ympäristönsä suhteen, toisin kuin suurin osa tänne sijoitettuja. Hän oli onnistunut haalimaan viherkasveja, koriste-esineitä, julisteita, kunnollisen matonkin, ja maalannut ja kunnostanut huonekaluja. Nitän hajuvesi tuoksui huoneessa voimakkaasti. Tyttö näytti nukkuvan sängyssään, tiiviisti peiton alla. Mutta Ari, jonka epäluulot olivat heränneet, sytytti valot. Ja epäluulot osoittautuivat oikeiksi. Tyynyllä oli päätä esittämässä Nitän laukku, ja kun peittoa nosti, sen alta löytyi sohvatyynyjä.

Ari meni ikkunan luo. Salpa oli auki. Panssariverkko oli edessä, mutta kun sitä kosketti kädellään, se kääntyi syrjään kauniisti kuin ovi. Sitä oli siististi irrotettu reunoista.

- Ai sä huomasit, Mimosa sanoi ovelta. - Tota Nitta käskei sanoa, jos sä huomaat, ettei kannata lähettää poliiseja perään, se tulee kyllä aamuks takasin. Sillä vaan oli treffit sovittu täksi illaksi. Panssarijääkäriin kanssa, eri jätjän kuin silloin keskiviikkona.

Ari huokasi. Miuku tuli ja hankasi itseään hänen jalkaansa, kehräsi. Mimosa katsoi levollisesti silmiin kuin olisi tiennyt olevansa oikealla asialla. Täytyihän kahdeksantoistavuotiaan pojan ymmärtää, vaikka siitä kuinka oli tehty lähes ikätovereittensa valvoja ja vartija. Tällaisena yönä oli ihan oikein lähteä treffeille. Oli väärin pitää nuoria panssariverkkojen ja takalukittujen ovien takana, vaikka he olivatkin mokailleet jossain vaiheessa elämäänsä.

- Kuka ton verkon on tolleen laittanu? Ari kysyi.

- Jekku, Mimosa sanoi. - Se on kaikissa ikkunoissa nyt noin, mullakin. Kuka hyvänsä vois lähteä, jos haluis. Mut mulla on vähän muuta mielessä. Ja Perttu ja ne oli niin myöhään eilen, ettei ne viittineet tänään. Mut ooksä huomannu, että tuolla ulkona liikkuu joku ja kurkkii huoneisiin? Mä pelästyin sitä äsken.

- Ei siellä ketään ole, Ari sanoi.

- Mut mä näin selvästi. Se oli iso mies.

- Höpö höpö. Mee nukkumaan vaan.

Mimosa nyykäytti päätään vähän tyytymättömän näköisenä, mutta meni. Nuoret olivat valittaneet kurkistelijasta viikkokausia, siitä asti, kun oli tullut pimeät iltayöt. Mutta koulukoti oli syrjässä metsien keskellä, ei tänne eksynyt kulkijoita.

Ari meni ohjaajien huoneeseen, etsi raporttivihkon.

"Nitta poistunut luvatta", hän kirjoitti. "Jättänyt Mimosan kautta viestin, että palaa aamuksi. En soittanut poliisille."

Hän istui hetken ja tuijotti monistetta, jossa selvästi luki, että kaikista karkaamisista oli heti ilmoitettava poliisille, ilman mitään poikkeuksia, kaikissa oloissa.

"Kun ne taitavat olla kurkkua myöten kyllästyneitä meidän jatkuviin ilmoituksiin, jotka sitten saman tien perutaan, kun karkuri tulee itse takaisin", hän kirjoitti.

Hänen teki mieli kirjoittaa vielä jotain muuta, jotain siitä, että miksei Nitta olisi voinut saada ihan lupaa lähdölleen. Ettei ihmisiä voinut sopeuttaa yhteiskuntaan eristämällä heidät siitä. Mutta hän tiesi, ettei kannattanut kirjoittaa sellaista. Kukaan ei muuttaisi mieltään, mutta moni suuttuisi.

Ja silloin hän näki hahmon.

Se oli kookas mies. Se tuli päivystyshuoneen ikkunan taakse kuin katsoakseen, kuka oli vuorossa. Kun Ari lähestyi ikkunaa, se luikahti syrjään.

Ari meni avaamaan ulko-oven. Pensaat risahtelivat valojen piirin ulkopuolella, joku poistui nopeasti metsän reunaa kohti. Ari sulki oven takanaan ja juoksi perässä. Mutta heti valopiirin ulkopuolella hän pysähtyi. Mies oli ollut iso. Se ei ollut kukaan talon nuorista. Saku se olisi voinut olla. Mutta Saku oli vankilassa.

Saattoi se tietysti olla Sakukin. Vankiloistakin karkailtiin niin kuin koulukodista, vaikkei kai sentään yhtä helposti. Ja jos se oli Saku, ei kannattanut lähteä yksin perään. Saku ei häikäilisi pätkiä turpiin ohjaajaa, joka olisi kyllin typerä yrittääkseen ottaa hänet kiinni.

Ari palasi asuntolaan ja meni sulkemaan Nitän ikkunan, joka äsken oli jäänyt auki. Hiippailija ei ainakaan pääsisi taloon sisään rikkomatta ruutua. Ellei joku avaisi ovea. Mimosa oli vihjaillut jotain "muista

suunnitelmista". Jos Ilse vihjaili sellaista se oli pahaenteistä, saattoi merkitä mitä hyvänsä, talon auton ajamista Helsinkiin tai päärakennuksen kassakaappiin murtautumista. Molemmat temput oli tehty kesällä. Mutta Mimosankin vihjailut sieti silti tarkastaa.

Mimosan huoneen oven sai helposti auki. Jo siitä tiesi, että huone oli tyhjä. Hetken Ari seisoj synkkänä. Mimosa ja Saku olivat olleet ainakin jonkin verran kaverit. Mutta sitten mieleen tuli toinen vaihtoehto. Hän palasi poikien käytävälle. Jufen huoneesta kuului hiljaista supatusta, heikkorakenteinen laverisänky narahteli.

Tätä olivat Mimosan "muut suunnitelmat". Romanssi olikin näyttänyt kehittyvän jo jonkin aikaa. Mimosan häviäminen huoneestaan ei mitenkään liittynyt metsään kadonneeseen mieheen.

Nyt olisi pitänyt avata ovi, lukea lakia kahdelle neljätoistavuotiaalle. Mutta kahdeksantoistavuotias, joka vielä muisti noiden ensikokemusten ihanuuden, ei pystynyt siihen. Jufe ja Mimosa, nehän olivat mainio pari. Herkkä, arka poika ja kovanyrkinen tyttö, joka pienestä koostaan huolimatta voitti tappelussa kenet tahtoi. Niillä olisi taatusti parempi vaikutus toisiinsa kuin kellään kasvattajalla kumpaankaan.

Ari palasi päivystyshuoneeseen, vilkaisi raporttikirjaa, muttei kirjoittanut siihen. Hän katsoi ilmoitustaulua. Varalla oli Masa, jos hän tarvitsisi apua. Hän mietti pitäisikö soittaa. Ajatus nurkissa hiippailevasta isosta miehestä ei tuntunut mukavalta.

Mutta Masa tajuaisi, että hän pelkäsi, tulisi kyllä, mutta olisi ivallinen tullessaan.

Liisan ikkunoissa oli yhä valo.

Luku 2

- Moi, Ari sanoi puhelimeen. Hän yritti puhua huolettomasti. - Mä näin, että sä valvot. Mä tiedän kyllä, ettet sä ole takapäivystäjä, mut mulla on ongelma.

- Kerro huoles, Liisa sanoi. - Mä heräsin enkä saa unta, ja mä kittaän kirsikkaviiniä. Niin että mä oon just oikea ihminen kuunteleen kaiken maailman ongelmat just nyt. Ja mä voisin kans kertoo sulle kaikki murheeni. Mä alan olla jo semmosessa kumarassa.

Liisa oli juuri tuommoinen, vähän ärsyttävä. Hän oli reilusti päälle nelikymppinen, eronnut ja lapseton, ja vietti vapaa-aikanaan aika vauhdikasta elämää, johon kuuluivat ravintolareissut ja kertakäyttömiehet. Mutta toisaalta Liisa oli ihminen, jolle nuoren työkaverin oli helppo puhua. Hän ei väheksynyt toista eikä ottanut tärkeileviä äänenpainoja.

- Täällä on joku hiippailija, Ari sanoi. - Iso mies. Mimosa näki sen, ja äsken se kurkki päivystyshuoneeseen ja hei, nyt se meni sun ikkunoiden alta. Mä nään sen tästä. Se meni nurkan taa nyt.

- Jännää, Liisa sanoi. - Pari vuotta sitten kylän jengi kulki ammuskelemassa hernepyssyillä meidän nuorten ikkunoita. Sen jälkeen tällä mäellä ei olekaan ollut leikkimielisiä.

- Se vaikutti isolta, Ari sanoi hiukan harmistuneena. - Oli varmasti aikuinen mies.

- Se heittää just kiviä meidän keittiön ikkunaan, Liisa sanoi. - Odota, mä käyn kysymässä, mitä sillä on asiaa.

Keittiö oli niin kuin vessa ja suihkukin oikeastaan Liisan ja Arin yhteinen. Se oli metsään päin, sen ikkunaa ei nähnyt tästä. Ari odotti, ja hetken kuluttua Liisa oli puhelimesta taas.

- Ei sun tartte pelätä, hän sanoi. - Se oli Saku vaan.
- No mä vähän ajattelin, että siltä se näytti, Ari myönsi.
- Mut senhän pitäis olla vankilassa.
- Se otti vähän lomaa, Liisa sanoi.
- Tarttee kai ilmoittaa poliisille, Ari arveli.

Liisa oli hiljaa hetken. Sitten hän sanoi ivallisella äänellä, venytellen: - Ai jaa. No aprillia sit, vaikkei huhtikuu olekaan. Ei mun ikkunaan kukaan heitellyt kiviä. Eti ite hiippailijas.

- Mut täytyyhän se ilmoittaa, sanoi Ari.
- Sä soitit mulle, vaikka mulla on vapaailta, Liisa sanoi.
- Mä en oo työvireessä enkä työkunnossa. Ja vaikka olisinkin, vaikka olisin just nyt työvuorossa ja vastuussa, niin mä en silti ymmärtäis mitä mulle kuuluu onks Saku linnassa vai ei. Kun oli ihan älytöntä, että Saku sinne joutui, Ilsen ja Pertun ja Jekun typeryyksistä. Eihän Saku niitä tehnyt, istui vaan kaljakännissä niiden varastaman auton takapenkillä, kun kytät ne löysi. Ja sä tiedät ihan hyvin, että meidän rakas johtaja Annikki siitä kirjoitti semmoiset lausunnot, että se linnaan päätyi, ja että Annikki teki sen ihan ikiomista perhesyistä.

- No joo, Ari sanoi. - Jos sä et sano mulle, että se oli Saku, niin mähän en tiedä sitä eikä mun sit tartte ilmoittaa.

Ja hän ajatteli, että kaikki oli samantekevää. Hän oli ajautunut työhön, jota ei voinut tehdä hyvin. Jos yritti tehdä niin kuin tunsu oikeaksi, teki virkavirheitä kaiken aikaa. Jos noudatti ohjeita, kiljui oma omatunto hätäänsä. Ja jos vetosi työtovereihin, niin jokainen neuvoi eri tavalla. Liisa oli ratkaissut sen niin, että toimi oman

päänsä mukaan, tuli hyvin toimeen nuorten kanssa ja oli saavuttanut näiden luottamuksen, mutta herätti työtovereissaan närkästystä ja epäluuloja. Liisan ratkaisu ei varmaan ollut oikea. Mutta mikä olisi ollut?

- Nittakin on karannut, Ari sanoi. - Panssariverkoista on reunat irrotettu.

- Joo, Jekku laittoi ne silleen jo pari viikkoa sitten.

- Mikset sä kertonu, jos kerran tiesit?

- No kun Jekku saa auki ovetkin, Liisa sanoi kyllästyneesti. - Ei takalukosta, mut saranapuolelta. Ja kylppäriin ikkuna on karmeineen irti, siitä pääsee. Ja Ilson komeron ylähylyltä pääsee välikatolle ja sitä kautta kattoluukusta. Ja jos nää kaikki tiet tukittais, ne keksis uusia. Ja jos koulukoti saatais semmoseks, että vaan ohjaajan avaimella tosiaan pääsis ulos, käytäis ohjaajan kimppuun. Sitä on kokeiltu muutamissa paikoissa ja jotkut on päässy hengestään. Ihmisen kaipuu vapauteen voi olla sellainen, että kaikki keinot käytetään.

- Sä oot kännissä, Ari sanoi.

- Niin oon ja mulla on siihen oikeus, Liisa sanoi. -
Keljuttaako olla työvuorossa?

- Tasan, Ari sanoi. - Mitä se Saku täältä etti?

- Annaleenaa.

- Voi saakeli, Ari sanoi. - Mun on pakko soittaa päivystäjä. Annikki erottaa mut heti aamulla muuten.

Nyt vasta Ari tajusi kunnolla, mitä Liisa oli tarkoittanut perhesyillä, joiden takia Korpirannan koulukodin johtaja Annikki oli ollut innokas toimittamaan Sakun vankilaan. Annikilla oli tytär, joka oli ensin ystäväystynyt Nitän kanssa, ja sitten hänen ja Sakun välillä oli ollut orastavaa kiintymystä. Annaleena oli kiireesti lähetetty kielikurssille Englantiin, ja ennen hänen paluutaan oli Sakun vankilatuomio saatu voimaan.

- Soita vaan, Liisa sanoi riitaisasti. - Laittakaa kytät jahtaamaan Sakua pillit ulvoen. Ottakoot koirat mukaan, voivat ajaa sitä niin kuin kettua pitkin metsiä. Helvetti on sekin ihme jo täällä nähty. Niin ne jahtas yhtä Marjukkaa. Ja onhan Saku tosi hirvee rikollinen, kun se haluis tavata Annaleenan. Onhan se karmeeta, että sosiaalipummi yrittää tavoitella Annikin tyttöä.

- Tuu tänne, Ari sanoi.

Hän hämmästyti itsekin pyyntöään.

- Voisin mä tullakin, Liisa sanoi. - En mä niin hirveesti oo juonu, ja äkkiä mä selviän. Mä voin sit aamulla ottaa vastuun siitä, ettei Sakusta yöllä ilmoitettu, niin sä et joudu kuseen. Kato kun mun mielestä sen ja Annaleenan tarttis saada tavata. Ne erotettiin niin ettei ne päässeet puhumaan keskenään, semmonen on törkeetä. Laita kahvia, niin mä selviän nopeammin.

Ari meni yhdistettyyn keittiö-olohuoneeseen.

Tiskipöytä oli sotkuinen, kahvinkeitin oli likainen. Niiden siisteydestä huolehti sääntöjen mukaan "henkilökunta yhdessä nuorten kanssa". Ei sellainen toiminut, kukaan ei ottanut vastuuta. Koko talo oli likainen, ja sadekesän jäljiltä siellä leijui ainainen kostea homeenhaju, joka oli pahimmillaan kylpyhuoneissa. Yksikään terveystarkastaja ei taatusti olisi kelpuuttanut näitä tiloja minkäänlaiseen majoitukseen.

Hän huuhtoi kahvipannun ja latasi suodattimen, meni ulko-ovelle ja sytytti tupakan.

Liisa näkyi asuntonsa portailla, oli sytyttänyt pihavalon. Hän tuli mäkeä alas ja katosi varjoihin. Askelten ääni kuului ja sitten hämmästynyt huudahdus, askeleet pysähtyivät.

- Ari, tuu tänne, Liisa huusi.

Askeleet, jotka juoksivat pois päin, eivät olleet Liisan, ne olivat raskastekoisen, riuskaliikkeisen ihmisen. Liisa